

Arrest

nr. 149 840 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 30 januari 2012 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 19 februari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 23 maart 2015 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om

medische redenen ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 23 april 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot het opleggen van een inreisverbod van 23 april 2015, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1);

naam: [J.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.04.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene kreeg op 14.04.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene is op heden aangetroffen op het grondgebied door de politie Tienen. Betrokkene heeft dus een vroegere beslissing tot verwijdering niet nagekomen.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

[...]

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 03.11.2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 25.01.2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13 qq van 14.11.2011) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft tevens op 22.01.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10.11.2011. Deze beslissing is op 05.01.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 31.01.2012 een 2^e regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 23.03.2015. Deze beslissing is op 14.04.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen. Er werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen of behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene werd door de gemeente Tienen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 21878/06, Darren Omoregie v. Noorwegen: EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Het is onredelijk dat verweerder een inreisverbod voor 2 jaar – (Bijlage 13 Sexies) laat afleveren. (Stuk 1)

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaar op te leggen, houden een flagrante schending in van de motiveringsverplichting.

Verweerder is niet wettelijk gebonden om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaren op te leggen. Indien verweerder ervoor kiest om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaren op te leggen, dan dient een dergelijke verstrekkende administratieve beslissing op z'n minst een bijzondere motivering te omvatten, iets wat verweerder in casu ten onrechte geenszins heeft gedaan.

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verweerder kan verzoekster onmogelijk verwijten dat zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing (dd. 23 maart 2015, haar betekend op 14 april 2015) aangezien verzoekster nog het recht had om tegen deze beslissing in beroep te gaan, hetgeen zij intussen ook heeft gedaan.

Zoals hierboven reeds beschreven onder “Feiten en Retro-Acten”, was verzoeksters aanvraag cfr. art. 9ter Vw. dd. 31 januari 2012 bij beslissing dd. 9 mei 2012 van verweerder in eerste instantie onontvankelijk verklaard ; echter : na een door verzoekster ingediend annulatieberoep bij de RvV, ging verweerder op 15 juni 2012 over tot intrekking van de beslissing van 9 mei 2012 ; met alle gevolgen van dien voor verzoeksters lopende aanvraag cfr. art. 9ter Vw. !

Op 21 november 2012 nam de FOD Binnenlandse Zaken – DVZ een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag dd. 31 januari 2012 van verzoekster opnieuw onontvankelijk werd verklaard.

Na een door verzoekster op 3 januari 2013 ingediend annulatieberoep tegen de beslissing dd. 21 november 2012 van de FOD Binnenlandse Zaken, ging deze laatste op 14 januari 2013 over tot intrekking van de beslissing dd. 21 november 2012.

Deze intrekking had uiteraard opnieuw implicaties op verzoeksters lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Op 24 januari 2013 nam de FOD Binnenlandse Zaken – DVZ een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag cfr. art. 9ter Vw. dd. 31 januari 2012 van verzoekster andermaal onontvankelijk werd verklaard.

Na een door verzoekster ingediend beroep bij de RvV dd. 3 maart 2013, ging de RvV bij arrest dd. 13 juni 2014 (nr. X – in de zaak RvV X / IV) over tot vernietiging van de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken.

Deze vernietiging heeft uiteraard opnieuw implicaties op verzoeksters lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Op 28 juli 2014 nam de FOD Binnenlandse Zaken - DVZ een nieuwe beslissing waarin de aanvraag van verzoekster opnieuw onontvankelijk werd verklaard

Na een door verzoekster ingediend beroep bij de RvV dd. 5 september 2014, ging verweerder op 12 september 2014 over tot intrekking van de beslissing dd. 28 juli 2014.

Op 17 september 2014 nam de FOD Binnenlandse Zaken - DVZ een nieuwe beslissing waarin de aanvraag van verzoekster andermaal onontvankelijk werd verklaard.

Na een door verzoekster ingediend beroep bij de RvV, ging deze laatste bij arrest dd. 4 februari 2015 (nr. X – in de zaak RvV X / IX) over tot vernietiging van de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken.

Deze vernietiging heeft uiteraard opnieuw implicaties op verzoeksters lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Op 23 maart 2015 nam de FOD Binnenlandse Zaken – DVZ een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 14 april 2015 werd aan verzoekster via het Stadsbestuur van Tienen voormelde beslissing dd. 23 maart 2015 van de FOD Binnenlandse Zaken betekend tezamen met een bevel (Bijlage 13) om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster diende tegen deze beslissing inmiddels een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dit beroep is op heden nog in behandeling.

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op de regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) en het feit dat verzoekster tegen de meest recente weigeringsbeslissing van verweerder dd. 23 maart 2015 nog de mogelijkheid had om een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de RvV in te dienen ; én gelet op enerzijds de vernietigingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bij arresten dd. 13 juni 2014 en dd. 4 februari 2015 [...] van de onontvankelijkheidsbeslissingen dd. 24 januari 2013 en dd. 17 september 2014) en anderzijds de beslissingen dd. 15 juni 2012 , dd. 14 januari 2013 en dd. 12 september 2014 van verweerder houdende intrekking van de onontvankelijkheidsbeslissingen dd. resp. 9 mei 2012 , dd. 21 november 2012 en dd. 28 juli 2014 ; kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoekster vrijwillig gevolg had moeten geven aan het eerder genomen uitwijzingsbevel dd. 23 maart 2015 en is het redelijk dat verweerder ervan kon uitgaan dat verzoekster verder in België zou blijven om alzo het resultaat van haar beroepsprocedure (tegen de weigeringsbeslissing + verwijderingsmaatregel dd. 23 maart 2015) af te wachten.

Trouwens, door enerzijds de vernietigingsarresten van de RvV dd. 13 juni 2014 en dd. 4 februari 2015 houdende annulatie van de onontvankelijkheidsbeslissingen dd. resp. 24 januari 2013 en dd. 17 september 2014 van verweerder en anderzijds de beslissingen dd. 15 juni 2012, dd. 14 januari 2013 en dd. 12 september 2014 van verweerder houdende intrekking van de onontvankelijkheidsbeslissingen dd. resp. 9 mei 2012, dd. 21 november 2012 en dd. 28 juli 2014, werd de vroegere verwijderingsbeslissing dd. 14 november 2011 – Bijlage 13 Quinquies (genomen in verzoeksters asielaanvraag en in verzoeksters eerste regularisatie aanvraag) kaduuk !

In haar aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 31 januari 2012 en in de diverse actualisaties die zij tot maart 2015 heeft verricht, haalde verzoekster enkele medische redenen aan die haar beletten om te reizen.

In de bestreden beslissing dd. 23 april 2015 heeft verweerder met geen woord gerept over enerzijds de annulatie arresten van de RvV dd. 13 juni 2014 en dd. 4 februari 2015 en anderzijds de intrekkingbeslissingen dd. 15 juni 2012, dd. 14 januari 2013 en dd. 12 september 2014 m.b.t. lopende regularisatieprocedure, wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het opleggen van een Inreisverbod gedurende twee jaren zou terzake een maatregel uitmaken die totaal buiten proportie staat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de bestreden beslissing dd. 23 april 2015 een (eenvoudige) verwijzing maakt naar het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 23 maart 2015 en betekend op 14 april 2015; zonder met één woord te spreken over verzoeksters regularisatie procedure cfr. art. 9ter Vw. en de annulatie arresten van de RvV dd. 13 juni 2014 en dd. 4 februari 2015 en de intrekkingbeslissingen dd. 15 juni 2012, dd. 14 januari 2013 en dd. 12 september 2014 m.b.t. deze lopende regularisatieprocedure, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigde inreisverbod dd. 23 april 2015.

Tenslotte stelt zich de vraag hoe verzoekster met enige slaagkans haar regularisatieprocedure zou kunnen verderzetten na een gebeurlijke nieuwe vernietiging door de RvV van de ongegrondheidsbeslissing dd. 23 maart 2015 indien zij de komende 2 jaren geen recht meer zal hebben om het Belgisch grondgebied te mogen betreden ?

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

* In de motivering van de bestreden beslissing stelt verweerder het volgende :

“Betrokkene heeft op 31.01.2012 een 2^e regularisatie aanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 23.03.2015.

Deze beslissing is op 14.04.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen.

Er werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen of behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.”

Deze motivering in de bestreden beslissing is in flagrante tegenstrijd met de motivering die door de arts-attaché werd gemaakt in zijn medisch advies dd. 19 maart 2015 (waarop verweerder de ongegrondheidsbeslissing dd. 23 maart 2015 in de 9ter aanvraag van verzoekster heeft gebaseerd). (Stuk 2)

In zijn medisch advies dd. 19 maart 2015 heeft de arts-attaché ten onrechte – en in tegenstrijd met de bepalingen van artikel 9ter Vw. – helemaal geen onderzoek gedaan naar de medische behandelingsmogelijkheden in verzoeksters herkomstland.

Zonder enig onderzoek te verrichten naar de al dan niet beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Kosovo, heeft de arts-attaché verzoeksters medische aanvraag afgewezen, en dit in tegenstrijd tot de vele (méér dan vijftig) medische verslagen die in het dossier zaten en waaruit duidelijk was gebleken dat er in hoofde van verzoekster een onmogelijkheid bestaat om terug

te keren naar haar herkomstland o.a. aangezien er daar geen aangepaste medische zorgen voorhanden zijn.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 23 april 2015 (inreisverbod - Bijlage 13 Sexies), te worden vernietigd.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

3.2.1. De Raad merkt op dat formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, immers aangegeven dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een verwijderingsmaatregel die haar werd ter kennis gebracht. Verweerder heeft tevens geduid dat hij heeft geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar, omdat verzoekster manifest weigerde om vrijwillig het grondgebied te verlaten en gelet op de hardnekkigheid waarmee zij poogde om haar illegaal verblijf in het Rijk voort te zetten. Verzoekster houdt derhalve onterecht voor dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij koos voor een inreisverbod dat twee jaar geldig is. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er moet tevens worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat in een bestuurlijke beslissing dient te worden verwezen naar andere beslissingen of arresten van de Raad die niet dienstig zijn om de bestuurde toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht stelt verzoekster dat zij een beroep wenste in te stellen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2015 dat haar op 14 april 2015 werd ter kennis gebracht en dat zij daarom geen gevolg gaf aan dit bevel. Zij wijst er tevens op dat zij niet alleen tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten een beroep instelde, doch ook tegen de beslissing van 23 maart 2015 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, als ongegrond wordt afgewezen. Er dient evenwel

op te worden gewezen dat het feit dat verzoekster een beroep instelde tegen voormelde beslissingen niet betekent dat vaststaat dat deze beslissingen door enig gebrek zijn aangetast of dat verweerder bij het nemen van een nieuwe beslissing niet naar deze beslissingen zou mogen verwijzen. Deze beslissingen dienen daarenboven, zolang zij niet werden vernietigd, te worden geacht overeenkomstig de wet te zijn genomen (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Het feit dat een aantal eerdere beslissingen die door verweerder werden genomen door verweerder werden ingetrokken of door de Raad werden vernietigd doet geen afbreuk aan deze regel.

Het gegeven dat verzoekster het recht had om een beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen en tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft niet tot gevolg dat verweerder niet zou zijn gerechtigd om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod wanneer hij constateert dat verzoekster geen gevolg geeft aan een verwijderingsbeslissing. In casu moet bovendien worden vastgesteld dat de beslissing van 23 maart 2015 waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, als ongegrond wordt afgewezen en het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum niet door de Raad werden vernietigd.

De beschouwing van verzoekster omtrent het feit dat een verwijderingsbeslissing van 14 november 2011 kaduuk zou zijn is voorts niet dienstig daar de bestreden beslissing is gesteund op het feit dat verzoekster naliet gevolg te geven aan het haar op 14 april 2015 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder rekening had dienen te houden met het gegeven dat zij meermaals aangaf niet te kunnen reizen, daar verweerder voorafgaand aan het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing het advies inwon van een controlearts die vaststelde dat verzoekster wel degelijk kon reizen. Het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing verkeerdelijk stelde dat werd geoordeeld dat de medische zorgen of behandelingen die verzoekster nodig heeft voor haar beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst kan verder niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden. Deze overweging is immers geen determinerend motief en verzoeksters bemerking doet – aangezien wel door een controlearts werd vastgesteld dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt geen aanleiding geeft tot het besluit dat zij een reëel risico loopt om in haar land van herkomst ingevolge het ontbreken van een behandeling in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen – ook geen afbreuk aan de correcte conclusie dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakte. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat haar medische situatie een verantwoording vormde om geen gevolg te geven aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten en verweerder derhalve het feit dat zijn geen gevolg gaf aan dit bevel niet vermocht aan te wenden om de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de determinerende motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn of dat deze beslissing op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster schijnbaar ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding inzake de determinerende gegevens tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.5. Aangezien door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en door een arts, na een analyse van de door verzoekster aangebrachte medische

attesten, werd geconcludeerd dat de door verzoekster ingeroepen medische problematiek niet toelaat te besluiten dat zij niet kan reizen of dat zij een reëel risico loopt om bij gebreke aan een behandeling voor haar gezondheidsproblemen in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen en deze beslissingen niet werden hervormd of vernietigd door de Raad kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder zou zijn tekortgekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK